

Tåget

av

Alva TjÄru

Tåget rörde sig sakta framåt, som det alltid hade gjort. Det var fullt med folk på tåget. Som det alltid hade varit, ända sedan allt liv på jorden hade kommit att existera. Alla var förstås inte döda, men de flesta hade redan bestämt sig för att det helt enkelt var lättast att dö. Ingen visste vart tåget var på väg, men tåget var på väg. Som det alltid hade varit. Nästan ingen visste varför de var på tåget, några hade kanske ett svagt minne av vad de hade gjort innan de befann sig på tåget.

Det enda som var annorlunda just den här gången var att det fanns tre bröder på tåget. Det var nämligen väldigt ovanligt att tre människor som hade känt varandra, alla svävade mellan liv och död, utan att de hade varit på samma plats när det hände. Var och en av de tre bröderna satt i sina egna tankar, de hade ännu inte upptäckt varandra.

Den äldsta brodern försökte minnas varför han var på tåget. Han visste att han inte borde vara där, han hade ännu så mycket som han ville se och göra. Men gruvan som rasat tog förstås inte någon hänsyn till vad han ville.

Den mellersta brodern undrade vart tåget var på väg. Skulle han äntligen få träffa den högre makt som han för länge sedan hade kommit fram till att måste existera? Det måste finnas en anledning till att han var här. Men han hade ju inte gjort något fel? Fast den högre makten hade antagligen en plan. Allt det här hände säkert av en anledning. När han försökte minnas vad han hade gjort innan han kom hit så kunde han bara minnas att han hade suttit vid sitt köksbord. Hans fru skulle säkert sakna honom. Åtminstone hoppades han det.

Den yngste av de tre bröderna visste redan varför han var där. Han hade stått vid fönstret på tredje våningen. Allt hade hänt så snabbt. Han hade inte haft tid att tänka. Men nu satt han på det här tåget som förde honom någonstans eller kanske ingenstans.

Den äldsta brodern bestämde sig för att vart än det här tåget hade tänkt föra honom, så skulle han inte dit. Han ville fortfarande leva, han ville inte dö. Inte ännu. Han ställde sig upp, han visste inte vart han skulle gå men han ville inte vara här just nu. Det var för tidigt.

Först då lade de två yngre bröderna märke till honom.

“Joseph? Är det du?” frågade den mellersta brodern.

Den äldre hade inte lagt märket till de andra men nu vände han sig om.

“Karl? Ted? Vad gör ni här? Kom med mig. Vi borde inte vara här.”

Ted och Karl hade nu också ställt sig upp. Ingen av de andra passagerarna hade märkt något.

“Vart har du tänkt ta vägen? Vi är på ett tåg. Man kan inte bara kliva av.”

“Ingen av oss borde vara här, ingen av oss valde att vara här. Varför skulle vi inte kunna lämna tåget?” undrade Joseph.

Den yngsta brodern Karl hostade till.

“Vissa av oss kanske valde...” längre hann han inte förrän han avbröts av en liten flicka.

Hon kunde inte ha varit mer än fyra eller fem år. Hon hade ställt sig upp på sitt säte längre fram i vagnen.

“När ni går kan jag snälla få följa med er. Jag vill inte vara här och jag känner mig så ensam. Snälla ta med mig.”

Joseph såg på sina bröder, sedan tillbaka på den lilla flickan. Ted skakade på huvudet.

“Det kommer att ta alldeles för lång tid om vi ska släpa på ett barn.”

Joseph ignorerade sin yngre bror. I stället sträckte han ut handen mot den lilla flickan. Hon hoppade glatt ner från sätet och tog tag i hans hand. Tillsammans gick de alla fyra till närmsta dörren i tågsvagnen.

Efter ett tag fick de upp dörren som krånglade. Egentligen var det nog meningen att den inte skulle öppnas.

“Hur har ni tänkt att vi ska kunna ta oss av tåget utan att vi bryter alla benen i våra kroppar?” frågade Ted.

“Vi hoppar”, sa Joseph.

Han såg på den lilla flickan som han fortfarande höll i handen och så hoppade de ut ur tåget. Karl såg på sin bror.

“Jag är inte ens säker på att vi kan bli skadade här”, sa Karl och hoppade ut.

Ted hoppade strax efter honom. Han hade kommit fram till att han inte ville bli lämnad ensam kvar på tåget.

De hade landat på en vacker äng full av blommor, lite längre bort betade några hästar. Allt såg så fridfullt ut. Karl och Ted kom gående fram till de andra.

“Så vad gör vi nu?” frågade Karl.

“Vi bygger ett hus”, svarade Joseph.

Den lilla flickan hade släppt Josephs hand. Hon gick en liten bit bort och plockade blommorna som växte i det höga gräset.